

STUDENTEN WEEKBLAD

BIBLIOTHEEK
VAN DE
Technische Hogeschool
DELFT

10^e Jaargang.

No. 21.

HOOFDREDACTEUR: CH. E. DUTILH.

REDACTEUREN: A. E. M. J. HANLO, J. B. A. KESSLER,
G. P. NIJHOFF, R. A. D. CORT VAN DER LINDEN.

FAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: G. E. J. WIESSING.

Donderdag

12 Maart '08.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen voor Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: Oude Delft 210.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34, Dinsdag 17 Maart, des middags om 4 uur.

Inhoud.

Begijnenhofjes, door H.
Lorenzo's tijdgenooten.
Studiebelangen.
Es ist die alte Geschichte (Sprookje), door L. Rosman.
Ansjé en Liesje, door L. Rosman.
Bladvulling.
Schaken.
Boekbespreking.
Ontvangen boeken.
Nederlandsch Gymnastiek-Verbond.
Berichten en mededeelingen.
Agenda.

Begijnenhofjes.

Deze naam zal geen van ons menschen vreemd in de ooren klinken en toch geloof ik dat velen het antwoord zouden schuldig blijven wanneer men hun vroeg naar den oorsprong van dit typische stadsgedeelte. In de meeste plaatsen van eenige beteekenis treft men ze aan zich kenmerkend door een bijzonderen aanleg, door hun verborgen ligging en hun afzondering van het overige. Eigenaardig is de overeenkomst der diverse hofjes meestal rechthoekig van vorm, links en rechts kleine symetrische huisjes hetzij met tuintjes, door lage hekjes onderling gescheiden, ervoor, hetzij met een gemeenschappelijk tuintje over de lengte aangelegd of in anderen vorm, veelal doodlopend en van een nauwen ingang voorzien. Steeds is het karakter dadelijk te herkennen en met dat herkennen wordt in ons een vreemd gevoel bewust, alsof men eenige eeuwen terugverplaatst is, alsof men leeft in den tijd waar de vrouwen groote kaphoeden en crinolines droegen en de heeren hooge hoeden, getailleerde slipjassen met reusachtige kragen en wijde spitstoelopenende broeken als laatste mode beschouwden. Een gevoel van rust en vrede, van verdraagzaamheid, van berusting, van stil vertrouwen op Hooger Hand overkomt ons wanneer men het hofje binnenschrijdt. Het is juist alsof hier het geroezemoes van het dagelijksch leven met al zijn ellende en menschenweeën, zijn vreugde en uitspattingen binnen de nauwe grenzen niet is doorgedrongen of alle strijd en oneenigheid hier niet gekend wordt of hier de heilige sfeer waaraan ze hun ontstaan te danken hebben is bewaard gebleven en waar in vrede op aarde kan geleefd worden.

Zoo werkt de geheele omgeving op ons in, die door ouden bouwtrant, door oude gedenkstukken ons herinneren aan tijden waarin alles zoo heel anders was als nu, waarin men zoo geheel andere eischen stelde aan het leven als de tegenwoordige mensch het doet. Over het geheel, er heerscht iets stichtends, een indruk van vreedzame samenleving krijgen we en dien vreedzamen indruk zullen ze altijd teweeg kunnen brengen omdat door hun afgezonderde ligging de moderniseerende hand der stedenreformatie met het oog op verkeer er weinig vat op heeft. Maar zoo vreedzaam als het er uitziet zoo stormachtig heeft het er toegegaan in den tijd dat de Begijnenhofjes aan hun waren

naam beantwoordden. Want gaan we na de vervolgingen, die de arme begijnen, de oorspronkelijke bewoonsters van de hofjes van de Inquisitie, en van vorsten te verduren hadden, dan bleek dat de verdraagzaamheid, die de hofjes heden ten dage in ons opwekken ver te zoeken was. Begijnenhofjes werden dus bewoond door begijnen. Heden zou men onder begijn stilzwijgend verstaan een non, maar al steekt er niets slechts in den naam toch heeft zij een slechtere beteekenis gekregen en is zelfs meermalen als scheldwoord in zwang geweest en ik geloof dat men een raar gezicht onder de kap uit zag gluren zoo men onze hedendaagsche nonnetjes, niet van eierzucht en materialisme verschoond „begijn” noemde. Omtrent de origine van het woord „begijn” is men het nog niet eens, waarschijnlijk vindt de naam zijn oorsprong in Lambertus de Bègues, een priester, die omstreeks 1200 hier te lande eene vereeniging stichtte waarin vrouwen in stille afzondering de deugd en de godsvrucht beoefenden en door weldadigheid en arbeid een waardig leven leidden. Vroeger sprak men ook van Begutten waarin schuilt „bij God”. Dat er wel degelijk onderscheid bestaat tussehen non en begijn duidt wel het feit aan, dat men geen geloften had af te leggen bij het toetreden. Ook was men vrij om tot het gewone leven terug te treden en zelfs een huwelijk kon dan worden aangegaan. Zij kozen een regent of een begijnenpater, wat overeenkomt met eerwaarde moeder als hoofd van een nonnenklooster.

De begijnenhofjes hoewel door geestelijke maagden bewoont waren dus geen kloosters, maar een vrije vereeniging van vrouwen in stille godsvrucht en afzondering levend. Verder trof men op de hofjes aan een kerkje waar de godsdienstoefeningen werden gehouden, een ziekenhuis en een koffiehuis.

Langzamerhand wijzigde het karakter van de begijnenvereeniging zich en niet lang duurde het of een zekere macht ging er van uit die later bleek niet zoo gering te zijn. Meer en meer breidde zich de instelling uit en niet alleen voor vrouwen maar ook voor mannen ontstonden vereenigingen in dien trant en wel onder den naam van Begarden. Ook elders in Duitschland, Italië en verder ontstonden ze en de snelle voortgang waarmede het in zijn werk ging moest op een euvel ervan duiden en wel „gemakzucht” en „toevlucht” voor allerhande soorten menschen, die daar een makkelijk en veilig bestaan meenden te vinden.

Dit wekte den naijver op van hun vrouwelijke lotgenooten, die wederzijdsch groote onverdraagzaamheid huldigen en zelfs voor „leegloopers” scholden.

Het is door het misbruik, dat ervan gemaakt werd dat de Inquisitie optrad tegen die begijnenformatie en niet zonder hardheid want velen zagen hun zorgeloze woonplaats in het hofje verwisseld met den brandstapel. Zoo was dan de macht van de begijnen gefnuikt en de vreedzame en heilige bedoeling bleek door te groot verlangen niet gevrijwaard te zijn tegen inmenging van buiten. Het is geen jaloerschheid die deze inmenging deed ontstaan, maar evenals heden ten dage nog veelal zichtbaar, werden de stoffelijke belangen niet door de geestelijke verdrongen, integendeel deze laatste dienden veelal als dekmiddel waardoor de eerstgenoemde warmgekoesterd werden. En evenals in de dagen van Pombal met kracht tegen het ontstaan van ordes en vereenigingen met heilige principes en andere praktijken werd opgetreden en nog in onze

dagen in Frankrijk de hand der overheid zich deed gevoelen in zake het nonnen- en broederbedrijf zoo ook ging het met de begijnen. Langzamerhand houden ze geen stand meer, en verdwijnen nagenoeg, doordat ze zich bij verschillende kerkgenootschappen aansluiten, de herinnering aan hun bestaan zelfs nog ten dienste van het nageslacht overlatend. Gaan we volledigheidshalve nog eens na hoe het met het Begijnenhof te Delft gesteld is, dan maakt de geschiedenis behalve van het tegenwoordige Grootte Begijnenhof gewag van het Oude- of Falie begijnenhof, gelegen aan de zuidzijde van de gracht en het rietveld genaamd waarvan nu echter niets dan een inham te bespeuren is. Dit begijnenhof had een groote vermaardheid naar verluidt, echter is omtrent het ware hiervan weinig bekend. Meer bekend en nog heden bestaand is het Grootte Begijnenhof. Een ieder kent de oude poort met het verweerde relief erboven zoo de aandacht trekkend der vreemdelingen.

Deze poort oorspronkelijk van een deur voorzien verleent toegang tot het hofje en kon het dus ook tegen aanvallen van buiten beschutten. Voorts is er een uitgang, die eertijds op de wallen der stad uitkwamen. Vervolgens heeft het hofje nog een achterstraatje in het midden ingaand, evenwijdig loopend aan de lengterichting en achter in het hofje weer uitkomend.

In het eerste tuinvak stond eertijds de kerk of kapel waar de godsdienstoefeningen werden gehouden terwijl het tweede vak bestemd was voor kerkhof. Tusschen deze twee bestond een open ruimte, nu nog aanwezig, waar een diepe waterput stond, later vervangen door een pomp, die de begijntjes van water voorzag en aan welke plaats nu nog herinnert de waterleidingkraan voor de tegenwoordige hofbewoners. Van den ouden toestand is heden weinig meer te bespeuren, althans van kapel of kerkhof is niets meer te ontdekken. Als patroon van het Begijnenhof wordt genoemd de H. Johannes, evangelist, wiens afbeeldsel omringd door dieren het verweerde relief boven den ingang moet voorstellen. Het bestuur van het hofje werd waargenomen door den begijnenpater en twee priesters welke twee laatste de kerkdiensten zoo mede beurtelings den rol van koster vervulden. Verder waren er twee kosteressen, die zorgden voor het versieren der kerk en het voorbereiden van den kerkdienst alsmede poetsen, wasschen en schrobden ten plicht hadden. Fraai moet de aanblik van de kerk van binnen geweest zijn en niet ten onrechte, zij immers maakte het hoofdbestanddeel uit van het hofje en de versiering en opluistering der altaren was de trots der begijntjes.

Maar niet alleen van binnen pronkte het er van sieraden en afbeeldsels, ook van buiten was alle zorg aan verfraaiing besteed. Tal van heiligenbeelden waren hier aangebracht, die stichtend op de bevolking werkten. Uit oude handschriften blijkt, dat geld echter evenals elders zeer schaarsch was en dat de diensten met lagen munt betaald werden. Veel is er niet bekend omtrent de geschiedenis van het Delftsche Begijnenhof, daar vele papieren en handschriften door den loop der tijden en door oorlog begraven, vergaan of verloren zijn geraakt.

Het heele hofje zooals het zich nu aan ons oog voordoet geeft een typischen indruk, hier met het plantsoen in het midden en de afgezonderde ligging spreekt hier zeer sterk want voor den vreemdeling is het een toeval wanneer hij bij passeeren het opmerkt.

Thans bieden de begijnenhofjes een geschikte woonplaats aan voor ouderen van dagen en de rust, die de begijntjes in hun tijd ermee beoogden te genieten wordt thans nog door velen hier te lande en elders in dankbare herinnering genoten, in kalme afwachting der beschikking Gods.

H.

Lorenzo's Tijdgenooten.

Lorenzo's vrienden.

(Vervolg).

GENTILE BECCHI.

Tot een van de op den voorgrond tredende personen behoort Gentile Becchi. Hij was de leermeester van Lorenzo de Medici, en heeft zich reeds daardoor een onsterfelijken roem bezorgd. Zoowel in geestelijke richting als in wereldlijke heeft hij het zijn rijkbegaafden leerling niet aan leiding laten ontbreken en zodoende heeft hij bij dezen de grondslag gelegd voor de ontwikkeling van de schitterende

eigenschappen, waardoor Lorenzo nog meer dan door zijn positie, tot een der grootste personen uit de geschiedenis mag worden gerekend.

De opvoeding van Lorenzo was geheel in overeenstemming met de zeden destijds. Meerdere uren waren aan godsdienstoefeningen gewijd, vooral op aandringen van zijn moeder. Zij was het ook die bij Lorenzo de aandrift tot weldoen opwekte, die hem evenals zijn voorgangers, bij het volk bemind zou maken. Ook lichaams oefeningen bleven niet achterwege, en Lorenzo was hierin spoedig al zijn makkers verre de baas. Reeds spoedig trad zijn voorliefde voor paarden op den voorgrond, welke hem zijn geheele leven bijbleef.

Ook de opvoeding van Giuliano werd aan Gentile Becchi toevertrouwd en we mogen zeker aannemen dat hij veel bereikte al heeft de vroege dood van zijn leerling, deze belet te toonen wat er in hem school. Wanneer wij tenminste de berichten mogen gelooven deed Giuliano niet voor zijn ouderen broeder onder.

't Is niet te verwonderen dat Gentile Becchi een trouw aanhanger was van het huis der Medici's. In de moeilijke tijden welke volgden op den aanslag der Pazzi op Lorenzo's leven, deed hij zich als zoodanig kennen. Als bisschop van Arezzo nam hij de leiding van de Florentijnsche geestelijken in hun twist met paus Sixtus IV. Zooals bekend is liep deze twist zoo hoog op dat eindelijk van weerszijden de meest krasse middelen gebruikt werden.

Zoo sloot dus op dit moment de Florentijnsche geestelijkheid zich bij het Staatsbestuur aan, tegen den paus, en werd zij dan ook mede inbegrepen onder den door Sixtus uitgesproken banvloek. De Florentijnsche clerus beantwoordde dezen laatste maatregel door een zeer heftig geschreven acte van de hand van Gentile Becchi, die de meest schandelijke aantijgingen tegen den paus bevatte. Het vermoeden bestaat echter dat de meesten onkundig van dit stuk waren, en dat het dus een persoonlijke uiting van Gentile Becchi zou zijn.

Dit scheldstuk is zeker allerminst eervol voor den opsteller, zoodat we mogen hopen dat dit vermoeden geen waarheid bevat. Na het inkomen van dezen brief richtte Sixtus een schrijven aan den hertog van Urbino, waarin hij dezen mededeelt dat de inhoud hem eigenlijk niet verschrikt heeft, daar het hem een bewijs is dat God zijn tegenstanders als straf van het verstand beroofd heeft.

Het is hier niet de plaats om het verdere verloop van den twist na te gaan, vooral daar de bisschop er verder weinig aandeel meer in had. Uit de geschiedenis blijkt dat de omstandigheden hem zeer aangegrepen hadden, wat niet te verwonderen is, als wij denken aan den moord op zijn oud-leerling, Giuliano dien hij van harte lief had gehad. Bij deze gelegenheid zond Politiano hem zijn bekende acte toe, waarin de droefenis om Giuliano's dood met de vreugde over Lorenzo's behoud vermengd is. Een brief van Politiano aan Lorenzo wijst uit, hoezeer de bisschop zich de gebeurtenissen aantrok.

Uit deze feiten blijkt wel hoe nauw Gentile Becchi aan Lorenzo verbonden bleef en hoezeer hun het wel en wee van de Medici ter harte ging. Als bisschop van Arezzo had hij het voorrecht, Lorenzo's zoon Giovanni tot bisschop te wijden.

Na Lorenzo's dood verliezen wij hem uit het oog en loopt zijn leven zonder verdere bijzonderheden ten einde.

F.

III. DE HOFPOEET.

Angelo Poliziano — hofpoëet; even rijst ons het type Helling uit „Ferdinand Huyck" voor oogen, die met zulk waarachtig gelegenheidsgevoel kon rijmelen wanneer een zijner begunstigers wat te gedenken had.

En deze hofdichter? Had hij in onzen tijd geleefd onder de bescherming van een man, dien hij als zijn vriend mocht toespreken, wellicht waren de stroomen der kritiek over hem heen gegolfd, om voor eens en voor altijd een einde te maken aan een eigenschap, die we thans, als een zeker soort van vleierij met een speciale benaming aanduiden.

Zelfs lezen we, dat Lorenzo vaak als censor optrad over de geschriften, die hem en zijne omgeving bewierookten.

Maar niet alleen mogen we aannemen, dat Poliziano volgens hart en geweten zijne loftuitingen neerschreef; nog meer valt van hem op ander gebied te vermelden, dat hem zijn naam in den loop der tijden gewaarborgd heeft.

Geboren in 1454 te Poliziano, slechts enkele jaren jonger dus als Lorenzo, ging hij met zijn ouders in 1864 naar Florence, waar hij spoedig tengevolge der partijtwisten zijn vader verloor. Angelo van Montepulciano, wien later zijn geboorteplaats als naam werd toegevoegd kende daardoor reeds op jeugdigen leeftijd den harten struggle for life en met groote moeite is het hem slechts kunnen gelukken, zijn studieën aan de Florentijnsche Hoogeschool voort te zetten.

Landino, Ficino, en Argyropulos waren zijn leermeesters; de laatste de man, die sedert het concilie te Florence was gebleven, in het Grieksch onderwijs, waarbij ook Lozenzo tot zijn leerlingen behoorde.

Reeds op zestienjarigen leeftijd nam Poliziano een aanvang met de vertaling van Homerus' Ilias in het Latijn, waaraan zich reeds lang, in dezen tijd van hernieuwde belangstelling in de oude Grieken de behoefte had doen gevoelen.

Hierdoor vestigde Ficino de aandacht van Lorenzo op den jeugdigen letterkundigen en kort na zijn opvolging van Piero, verbond Lorenzo hem aan zijn huis.

Daar zette Poliziano zijne Homerische studiën voort, afgewisseld door dichtwerken, waarin zijn vereering voor Lorenzo was uitgesproken, om ten slotte een geheel andere taak aan te vatten, waartoe het tournooi dat Giuliano de Medici had gegeven, aanleiding was.

In zijn „Giostra” verheerlijkt hij het pronktournooi en geeft hij tevens plaats aan een uitgebreide beschouwing van de mythologie en vele natuur-voortbrengselen.

De elegantie van stijl, de goede zinsbouw en wending mochten nog langen tijd tot voorbeeld strekken aan de vele letterkundigen der 15e eeuw, waaronder Poliziano als de eenige „dichter” genoemd wordt.

Nog een groot aantal werken hebben tot zijn naam bijgedragen en zijn voor het nageslacht bewaard gebleven, waaronder de eenvoudige brieven, door hem aan zijn pupil Piero, Lorenzo's zoon, gericht, niet het minst voor hem pleiten.

En daarnaast staan de talloze dichtregelen en brieven aan Lorenzo zelve gericht, die alle een neiging tot oververheerlijking toonen, doch waaruit toch de welgemeende vereering sprak van den man, die hierdoor zijn naam van hofpoëet verworven heeft.

Zooals wij zagen, was de opvoeding van Piero aan Poliziano opgedragen en ofschoon de leerling zelve slechts aanleiding tot vreugde en tevredenheid gegeven heeft, was deze taak toch oorzaak van oneenigheid met de moeder, Clarice Orsini. Deze als rechtgeaarde moeder haar invloed willende oefenen op haar eigen zoon, kwam door hare opvattingen in strijd met dien van Poliziano, die zich geheel gemachtigd wenschte te zien, naar eigen inzicht te handelen.

En toen tijdens het winterverblijf te Cafaguolo, waarheen Lorenzo zijn vrouw en kinderen zond tijdens den krijg met Napels, Poliziano de steun en tusschenkomst van Lorenzo moest missen, kwam het tot een uitbarsting, waardoor hij het huis moest verlaten en een verblijf betrekken te Fiesole aangewezen. In zijn brieven spiegelt zich de gemoedsstemming af als hij deze gebeurtenis ziet aankomen, en een schrijven aan Lucrezia Tornabuoni eindigt o. a. met de woorden: „— en hier vind ik mijne Madonne Lucrezia niet, tegenover wie ik mij altoos vrij kon uitspreken”.

Doch na afloop der politieke onrust, is Poliziano weer in zijn functie van leermeester hersteld. Een andere oorzaak voor ontstemming was de aanwezigheid van Scala aan het hof. Deze, een eenvoudig man, die zich tot voorname betrekkingen had opgewerkt, was Lorenzo's vertrouwde in stedelijke en politieke questies. Hij kon tegenover Poliziano zijn gemis aan waardeering niet verbergen, hetgeen des te onaangenamer was, waar deze een liefde voor zijn dochter Alessandra had opgevat. Alessandra, „niet mooi, doch vriendelijk en wijsgeerig” maakte een studie van het Grieksch en verwierf zich de liefde van een Griek, dichter, Marcellus, met wien zij huwde. En daardoor ontstond een scheldgeschrijf tusschen Poliziano en Marcellus, dat eindigde toen laatstgenoemde stierf en Alessandra een klooster betrad.

Wat wij in Poliziano ten opzichte van Lorenzo moeten zien, is de geestverwant in studie en leeftijd, die het meeste hem vergezelde in arbeid en streven. Hij is het, die de zware deur der Sacristie dicht wierp, waardoor Lorenzo aan het staal der Pazzi's ontkwam en die als vertrouwde in huis werd aangewezen, als Lorenzo afwezig was.

Hij ook was steeds aanwezig bij de Platonische gastmalen waar hij kon opmerken, dat Lorenzo's gesprekken, „wanneer het onderwerp dit toeliet, gekruid waren met het zout uit den oceaan, waaruit Venus opdook.”

En bij het sterfbed van Lorenzo was Poliziano de vertrouwde, tegenover wien hij zich uitte over zijn leven en opvattingen en die de laatste woorden van zijne lippen opving.

Poliziano zelf overleefde de omwenteling, die de Medici's ten val bracht, niet. Den 24en September 1494 werd hij ter dood veroordeeld.

W.

Studiebelangen.

In de Centrale Commissie heeft zitting genomen, als afgevaardigde van de Scheepsbouwkundige Vakvereniging, de heer R. Smid, Koornmarkt 38.

—o—

Prof. SCHUH is voornemens gedurende het verdere gedeelte van den loopenden cursus een beknopt college Integraal te geven voor B₁.

Het college zal gegeven worden Donderdag 10 uur in zaal 33 van het hoofdgebouw.

In verband hiermede is Prof. JANSSEN VAN RAAY bereid B₁ vrij te stellen van het volgen van zijn college Differentiaalrekening na afloop van de bespreking kromme lijnen.

C. C.

Es ist die alte Geschichte.....

(SPROOKJE).

Een jongeling ontmoette een meisje.

Hij beschouwde haar aandachtig en vond haar vrouwelijk en lief en geloofde dat in haar jonge borst een warm moederhart zou kunnen kloppen. Ook zij keek hem met welgevallen aan en vond hem mannelijk en krachtig en wendde de oogen niet van hem af.

Vrijmoedig naderden zij tot heel dichtbij en toen zij elkaar hartstochtelijk gezoend hadden..... ziel..... daar lag een lief kindeke in de armen van den jongeling en gretig woelde het hoofdje in de borst van het meisje, begeerig naar voedend vocht. Dat was hun eerste kind.

En lang stonden zij zoo: de blikken op elkaar gedrukt, het kindeke tusschen hen in.

En weder zoenden zij elkaar..... maar nu inniger en met meer teederheid en 't was als een belofte hun eerstgeborene in liefde groot te brengen en op te voeden tot een rein, edel, beschaafd en bruikbaar mensch.

.....Liefde was de naam van het kindeke.....

Maar ach!..... niet lang duurde het geluk. De moeder verliet haar kind. Lang suste hij het nog, teeder wiegend in de sterke armen, weemoedig kijkend naar de oogjes, die gesloten bleven en de witte lipjes, die niet meer bewogen, totdat hij eindelijk tot het besef kwam, dat het gestorven was uit gebrek aan moedertzorg en moederliefde.

Toen was hij zeer bedroefd..... en na eenigen tijd bleef hem niets meer over dan een klein geraamtetje..... een herinnering..... van het eens zoo kraaiende, zoggulzige, frissche kind.

LONDEN, Aug. 1906.

L. ROSMAN.

Ansje en Liesje.

Na mijn „candidaats” werkte ik dezen zomer een maandje praktisch in Utrecht. Ik voelde me reeds eenige weken zeer somber gestemd. Alles liet me onverschillig. Ik had voortdurend „de pest in” en had steeds zin in vloeken en spuwen... liefst tegen mezelve. Als ik lekker mijn bordje soep lepelde... kwam me een hongerende werklooze voor oogen; als ik netjes gekleed een wandeling maakte... moest ik aan zwoegende zweetende arbeiders denken. En al die gedachten ze deden me pijn als aanklacht en verwijt... en toch ik wilde zoo graag helpen. Het wereldwee, de ellende, en het verdriet, vervulden me met groot medelijden; maar als ik dan weer inzag, dat hōe de maatschappij en hōe de mensch ook veranderd werd, steeds ellende blijven zou... dan steeg een onbedwingbare ontevredenheid en haat in me omhoog tegen zulk een wreedheid van... ja! van wien eigenlijk.

En in machteloze woede had ik neiging, alles tegen den grond te trappen... alles... de heele maatschappij.

Plotseling kwam er na weken van regenachtig herfstig weer... een zomerdag. Toen was ik niet meer naar de Centrale te krijgen en of ik nou den volgenden ochtend een uitbrander van den ingenieur zou krijgen, kon me niets verdomme; ik pakte mijn fiets en snelde naar buiten, naar de zonneschijn, waar ik al zoo lang naar gesmaakt had. Alle somberheid en ontevredenheid was op eens verdwenen en ik voelde me heerlijk, vroolijk, levenslustig en overmoedig; alles vond ik even prachtig en mooi, omdat de zon het bescheen: elke boom, elke tak, elke villa, elke sloot, elk mensch, elke koe, elke weg... alles vond ik van ontroerende schoonheid en ik lachte en jubelde en zong en floot... zoo duizend uit, dat ik mezelf dikwijls zeide: „Toe jongen, stel je niet zoo gek an; de menschen zouden denken, dat je niet goed wijs was”. Maar 't hielp niet. 't Bloed bléef krachtig door mijn lichaam stormen en ik dacht me een held, die alles durfde, een genie, die alles kon, en een keizer, voor wien allen in ontzag bogen. In zulk eene stemming kwam ik in de buurt van Baarn, waar ik wat gebruiken wilde in den tuin van een hotel, dat op een druk kruispunt van twee wegen lag.

Pas zit ik daar eenigen tijd op mijn eentje, of daar kwamen vlak achter me een bejaard heer met twee bakvischjes van een jaar of zeventien zitten, na hun fietsen in het rek gezet te hebben.

„Fut, fut... wat heb ik het warm... toe pa!, laat ons hier maar gaan zitten”, zei het eene meisje; ze had een frissche kleur, opvallend levendige oogen en een lacherig mondje.

„Ach nee Ans; kijk 'ns wat 'n muggen boven de tafel; laat ons daar maar gaan zitten”; wierp het andere meisje tegen; zoo te oordeelen was ze even oud, maar juist het contrast van haar zusje; ietwat geele kleur, fletse stugge oogen en een ontevreden trek om de mond.

„Jij heb ook altijd wat tegen te pruttelen... Lies...” zei Ansje, maar ze vervolgde op eens: „kijk daar 'ns pa, zou de koningin uitrijden, dat daar zooveel menschen staan!”

Ondertusschen was de doordrijverige Lies al naar een tafeltje, vlak achter me gegaan en zat op een stoel neer. Pa was gevolgd en Ansje onwillekeurig ook, en nog vol oog naar de menschenmassa, die zeker wachtte op de koningin, die uit rijden zou gaan, vergat ze hâar zinnetje te drijven boven dat van Liesje.

„Hè... hè... 'k ben blij, dat ik zit”, zei Ansje lachend; „'t Is toch een heele trap, heelemaal van het station. Had u gedacht, dat we met deze trein komen zouden!”

„Och... kijk!” begon papa; maar het babbeldondje vervolgde: „Brr!... 't was zoo benauwd in de coupé; er zat een juffrouw en die had een kind bij d'r; een leelijkert... een leelijkert!; en wat had ze een gekke hoed op, hè Lies! Daar hebben we om gelachen... pa!... gelachen”. En weer barstte haar mondje schaterend open. En haar voortdurend vroolijk, onbezorgd, helder lachje, dat om al haar verder gebabbeld stoeide, was als een onbeschrijflijk vroolijke en schoone muziek, die haar woordjes harmonieus begeleidde.

„Nou... maar jij maakte me aan den gang; jij zat me aldoor aan te stooten”, wierp nurksch Liesje tegen.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

THEOSOFISCHE VEREENIGING.

Nederlandsche Afdeeling. — Delftsche Loge.

OPENBARE VOORDRACHT

te houden op VRIJDAG 20 MAART 1908,
des avonds te 8 uur in de Logezaal, Choorstraat 16a,
door Mevrouw W. ROS—VRIJMAN.

Onderwerp: Theosofie en de Nieuwe stroomingen in
het Christendom.

HET BESTUUR DER DELFTSCHE THEOSOFISCHE LOGE.

Na afloop der Voordracht stelt de spreekster zich
beschikbaar vragen te beantwoorden.

FIRMA J. WOLTERBEEK,
WIJNHAVEN 19, TELEPHOON 199.

Steeds verkrijgbaar:

NASSI GORENG
en diverse andere schotels.
BAMIE enkel Dinsdags verkrijgbaar.

PUZZLE's

van Metaal gemaakt; éénig in methode.

Voor de Winteravonden en alle gelegenheden
verzend ik een prachtige collectie PUZZLE's, bevattende
10 verschillende Puzzle's à / 1,15 franco, waaronder de
Nieuwe Marokko Puzzle, de Japansche Goochelringen,
Doema-Raadsel, enz., en 25 verschillende Puzzle's, à / 2,65,
50 à / 5,—.

Zendt postwissel of bedrag in Postzegels aan

Th. W. ANGENEIND,
in Speelgoederen en Galanteriën,
Zwarte-Water 67, UTRECHT.

DIËS NATALIS.

GELEGENHEID VOOR
KAPPEN EN GRIMEEREN.
Pruiken uit alle Tijdperken.
W. VAN BAARLE,
KAPPER VAN HET D.S.C.,
VOORSTRAAT 12.

Firma VAN ES & JUDELS,
Nieuwstraat 14. — Telef. 58.

STUDEERLAMPEN. — GASCOMFOREN.
GUMMI-SLANGEN. Prima GLOEIKOUSJES.

DRY MONOPOLE
HEIDSIECK & Co
WALBAUM, LULING, GOULDEN & Co SUCC.
REIMS, MAISON FONDÉE EN 1785.

DIËS NATALIS.

J. KALE, v.h. Firma Wed. E. N. Davidson.
COSTUMIER, Amsterdamsche Veerkade 24,
's GRAVENHAGE.

Eenig adres voor alle soorten Cos-
tuums. Atelier voor vervaardigen van
Costuums naar ontwerp.

BILLIJKE HUURPRIJZEN.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 12 MAART 1908. No. 21.

„t Was ook zoo'n gek mensch", lachte Ansje verder; „och... och... wat hebben we een pret om d'r gehad; ze heeft het zeker gemerkt, want ze keek zoo boos en toen ik vroeg of het raampje wat open mocht, omdat 't 'r zoo warm was, toen zei ze, net als een kwaad wijf: „nee hoor, laat dat maar dicht; 't kind zou kroupakken". 'k Was blij, dat we eindelijk van 't station kwamen; 't was een echt eng wijf. Misschien had ze 't kind wel gestolen".

„Begin je weer onzinnig te doen. Jij hebt ook altijd van die gekke ideeën", zei lief-Liesje.

„Nou, maar ik zeg je, dat het heel goed kon; heb je niet gezien, hoe ze...".

„Wat willen jullie drinken, meisjes?", interrompeerde het kalme papaatje, op 't naderen van de buigende kelner.

„Ik... citroenlimonade...". zei Ansje op beslist toon... en lachende.

„Nee... nee, geef mij maar kwast", zei Liesje zeurig.

„Nu... geef mij dan ook maar een kwast", zei luchtig-Ansje vroolijk.

„Twee kwast; eèn bier", beval toen papa.

„Twee kwast; eèn bier", herhaalde de buigende kelner en ging heen.

„Zeg pa; gisteren in „de Turk" hebben we wijn gehad. „Geen rooie maar van die gekke... van die witte", begon babbelen-Ansje weer lachende.

„Nou... maar ik hou niks van wijn", beweerde Liesje pedant en luider dan noodig was.

„O; je had dat gezicht van Lies eens moeten zien pa", lachte Ansje onverstaanbaar verder, „toen ze uit 'r glas dronk; ze dacht dat het citroen-limonade was...".

„Verbeel je... en ik hou niks van wijn", legde Liesje de toestand nog tragischer bloot.

Ansje kon bijna niet verder navertellen van het lachen: „En pa... pa... toen... nam ze... toen nam ze er een groote slok van en toen merkte ze pas dat 't geen citroenlimonade, maar wijn was".

Ansje schaterde van het lachen: „Ze zette een gezicht... die Lies... alsof het zure melk was; o... ik heb geproest van 't lachen; ik kon nie meer".

„Ja... en ik moest het natuurlijk doorslikken", voerde Liesje haar toestand tot een dramatisch hoogtepunt op, „ik kon het toch niet terugspuwen", vervolgde ze zachtjes... maar nijdig. Maar Ansjes gedachten waren reeds te lang weer bij andere pret om op Liesje te antwoorden:

„Gisteren zijn we voor 't laatst langs het strand gewandeld. „En pa... toen kwam er een vent voorbij en die keek ons zoo aan; Lies begon te lachen, maar ik trok een trotsch gezicht".

„Nou... maar jij lachte ook...". zei nijdig-Liesje.

„En toen naderhand kwam hij nog eens langs; en later nog eens; maar toen vond ik het toch wat eng; hij keek... vreeselijk brutaal, hè Lies. Weet u... Pa...", babbelde het mondje verder „... dat Klaas geëngageerd is. 't Is allergekst". Weer begon ze te schateren... zoodat ik moeite had me ernstig en onverschillig te houden.

En tusschen lach en schaterlach vertelde ze verder: „Ze zeiden me; Zaterdag had hij haar op de boot gezien; Zondag was hij verliefd geworden en Maandag had hij haar gevraagd. Dat ging ook met stoom. Vind U dat niet gek".

Interruptie van den kelner, die twee kwast en eèn bier bracht.

Even zweeg haar mondje en haar lach; toen vroeg Ansje weer... lachende:

„Hoe laat is 't, Pa?"

„Kwart voor vijf", kwam het wijsgeerig uit pa's mond.

„Kwart voor vijf", herhaalde lach-Ansje lachend, haar horloge te voorschijn halend, „dan is de mijne achter; gek, dat zoo'n ding nu eens achter en dan weer voór loopt;... net as een hondje."

Een onbedwingbare schaterlach barstte plots uit die twee kleine mondjes achter me... en ook ik kon me niet meer inhouden. Achter mijn hand zat ik te stikken van het lachen. Eindelijk bedaarden we alle drie... en mompelend: „kwart voor vijf; 't is mijn tijd", stapte ik op, na tersluik even naar de twee bakvischjes gegluurd te hebben, die de lach-traantjes met hun zakdoek droogden; papa, scheen niet meegelachen te hebben, althans hij stak flegmatiek een sigaar op.

Nog nooit heb ik me toen zoo heerlijk-gelukkig gevoeld, als toen ik weer naar Utrecht fietste.

Ik besepte dat er mij iets geweldigs overkomen was; dat er mij iets openbaard was door die twee bakvischjes. De prachtige vroolijkheid, de onverstoorbare levenslust en benijdenswaardige zorgeloosheid van de eene, had ook ik toen straks gevoeld, toen ik uit Utrecht fietste.

Dat alles gloeide nu in me na, met niet-te-blusschen hevigheid... maar gelouterd, bezadigd, kalmer en bedachtzamer. O... ik wilde me dat niet weer laten ontnemen door een nijdige sombere ontevredenheid, die gewis morgen weer terug zou komen.

't Was me, alsof daar in dien tuin, achter ons, een gevecht plaats had gehad tusschen mijn eigen levenslust — Ansje — en mijn eigen somberheid — Liesje — en dat de schaterlach der eerste overwonnen en overstemd had.

't Was me, als was me daarmee een tooverfakkel gereikt. En ik heb ze krampachtig vastgehouden... die fakkel, ik heb ze langs toovercirkels rond me gezwaaid en terugsluipende somberheid geband en ik heb een levensvreugde, een levenskracht, een levensenergie in me ontbrand, die mijn nevenmensch aangenamer en der maatschappij nuttiger zal wezen, dan verlamme somberheid, dan onvruchtbare onverschilligheid.

Utrecht, 21 Aug. 1907.

L. ROSMAN.

Bladvulling.

Zoo zit ik dan hier te denken of 't belangrijk zou zijn dit te schrijven.

't Is in allen gevalle niet van belang ontbloot, daar 't van belang is te weten of mijne lezers 't belangwekkend of belangeloos vinden.

Allereerst maakt mijn eigenbelang mijzelf tot een belanghebbende. Doch ook wat dezen belangt zullen deze belangstellend zijn te weten wie zoo belangzuchtig voor dit dubbel belang was.

Wat dit aanbelangt zal dus van zelf het belang het belang van het onbelang scheiden.

Schaken.

Zaterdagavond 7 Maart jl. vond in de Studenten-Sociëteit N. I. A. aan den Heiligenweg te Amsterdam de massakamp plaats tusschen de Delftsche Studenten Schaakclub en het Amsterdamsch Studenten Schaakgezelschap „Philidor". Er werd aan 10 borden gespeeld met den volgende uitslag:

	Delft.	Amsterdam.
Bord.		
1 Jhr. Strick van Linschoten	1/2	J. C. Reeders. 1/2
2 M. ter Kuile	1	D. J. Korteweg 0
3 F. J. Kubatz	0	J. Cauveren 1
4 G. F. Wttewaall	1/2	A. Kettner 1/2
5 H. van Giffen	0	E. W. Walch 1
6 R. Ver Loren van Themaat	0	H. van Maanen 1
7 A. Beer	1	M. E. L. Westenberg 0
8 D. Albers	1/2	J. R. Kolléwijn 1/2
9 A. M. J. Meesters	1	W. R. Nijkerk 0
10 E. H. Boissevain	1	E. Polak 0
	Totaal 5 1/2	4 1/2

zoodat Delft won.

Aan de oneven borden werd door Delft met wit gespeeld.

De volgende 3 aardige partijen werden aan de eerste borden gespeeld: Jhr. H. Strick van Linschoten (wit), J. C. Reeders (zwart), Schotsche partij; 1. e4 e5, 2. Pf3 Pc6, 3. d4 ed4: 4. Lc4 d6, 5. Pd4: Pd4: 6. Dd4: Pf6, 7. Pc3 Le7, 8. b3 oo, 9. Lb2 Le6, 10. Ld3 c6, 11. De3 Pg4, 12. De2 Pe5, 13. oo Dc7, 14. f4 Pd3:, 15. cd3: f5, 16. Kh1 Lf6, 17. d4 fe4:, 18. Pe4: Tae8, 19. Dh5 Dd7, 20. f5 Ld5, 21. Pg3 De7, 22. Lc3 Df7, 23. Tael Dh5, 24. Ph5 Lh4, 25. Te8 Te8: remise.

No. 2. D. J. Korteweg (wit)—M. ter Kuile (zwart). Twee paardenspel in de Nahand. 1. e4— e5, 2. Pf3 Pc6, 3. Lc4 Pf6, 4. Pg5 d5, 5. ed5: Pa5, 6. Lb5 C6, 7. dc6: bc6:, 8. La4 h6, 9. Pf3 e5, 10. De2 Le7, 11. Pe5 Dd5, 12. e4 f3,:

e4, 13. Pf3— 00, 14. 00 Lc5+, 15. Kh1 Te8, 16. Dd1 Lg4, 17. Pc3 Dh5, 18. d3 Ld6 19. h4 Lf3:, 20. Df3: Dh4: +, 21. Dh3, Dd4, 22. Lh3: h6: 23. Dh6: Pg4, 24. Dh5, Pf2+, 25. Kgl?? Pe4+ (beter Ph3++), 26. Kh1 Pf2+.

No. 3. F. J. Kubatz (wit)—J. Cauveren (zwart). Twee paardenspel in de Nahand. 1. e4 e5, 2. Pf3 Pc6, 3. Lc4 Pf6, 4. Pc3 Pe4:, 5. Pe4: d5, 6. Lb5 de4:, 7. Lc6: bc6:, 8. Pe5: Dd5, 9. Pg4 La6, 10. Pe3 Dc5, 11. c3? Ld3!, 12. b4 Dg5, 13. g4 Ld6, 14. h4 Df4, 15. Pf5 00, 16. Th3 Tfe8, 17. Pd6: cd6:, 18. Tg3 Df3!, 19. Df3: cf3+, 20. Kd1 Te4, 21. a4 Tae8, 22. Tg1 Te2, 23. Tf1 T8e4, 24. b5 c5, 25. b6 ab6:, 26. a5 ba5:, 27. Ta5: h6, 28. Ta8+ Kh7, 29. Td8 Tg4:, 30. Td6: c4, 31. Td4 Tf2: Wit geeft op. Op 32. Te1 volgt Td4:, 33. cd4: c3!).

BOEKBESPREKING.

DE BEWEGING, aflevering Maart 1908.

Een honderd en veertig bladzijden dikke aflevering en dát voor een maandschrift is een heel ding en toch verbaas je je er niet meer over, als je naast de Beweging, de Gids, de Nieuwe Gids, Groot Nederland en anderen ziet. 't Zijn allen boekdeelen op zich zelf.

En als men nu eens een lijst vraagt aan den een of anderen uitgever of boekhandelaar en je vindt daarin bijna vierhonderd periodieken, de kranten niet begrepen, dan is dat toch werkelijk een fatsoenlijk aantal voor 'n land van vijf en een half miljoen inwoners. Dan kom je ook tot de overtuiging dat buiten de groote namen die je weet, nog zoo'n half honderd sterren van lagere orden meewerken tot de glans van Nederlandsch letterkundig uitspansel, door Van Deyssel „het” zonnestelsel bij uitnemendheid genoemd.

Nu is er werkelijk wat noodig voor de voornaamste maandelijksche tijdschriften voor letteren en kunst, om met dikke afleveringen tegen elkaar op te werken. Dat is niet gemakkelijk en zoo komt het dat 't publiek aan 't begin van de maand als hij op een uitstekend leesgezelschap is geabonneerd of lid is van een leesmuseum, zoo'n stuk of tien verschillende romans kan vervolgen.

Heusch daar hooren notities gemaakt te worden als je „'n huis vol menschen”, „'t ivoren aapje” en bijv. „Amanie en Brodo” niet met elkaar wilt verwarren.

En als je dan nog tot 't type letterlievend mensch behoort dat dagelijksch „onder de streep” of „van dag tot dag” en „onder de menschen” leest, dan raak je heelemaal je hoofd kwijt en kom je tot rare dingen, want „'t ivoren aapje” is beslist 'n Falklandschets en je zou zelfs gaan denken dat Charles Boissevain „onder de menschen” schreef wat hij toch heusch nooit heeft gedaan, want hij schreef altijd „boven” de menschen.

Maar zoo raak ik zelf in de war. De Maart-aflevering van „de Beweging” ligt voor me, en ongelukkig, kom ik weer terecht aan 't eerste brok werk, n.l. 't gedeelte van de roman „Amanie en Brodo”. Laten we die nu laten rusten. Als de roman misschien uitkomt, hoop ik dit schoone stuk werk nog eens te lezen.

Maar dan vinden we iets beters, iets dat leerbaarder is: Sociologie in Dicht en Ondicht van Th. Ameide, die 't artikel van Van Eeden in de Gids van October en zijn werk Minnestral aan een kritiek onderwerpt. Hij wijst er op Methodische Bezwaren, hoe er volgens hem groote fouten zijn in 't concludeeren van Van Eeden en in de opzet van zijn werk.

Dan vinden we van vier verschillende dichters verzen. 't Begint met „Mist” van L. P. de Vooy, in 3 sonnetten, van ietwat gedwongen taal, mooi-doorvoelde beelden, alléén in 't tweede sonnet waar hij 't heeft over de tot rijp gekristalliseerde mist, breekt hij de stemming, die hij opwekt door de telefoon- en telegraafdraden aan te halen die den druk niet weerstaan. Dat doet pijn in een sonnet, dat is vallen uit de dichterlijke stemming.

Van Alex. Gutteling drie verzen: „Najaar”, „Weemoed” en „Herinnering”, waarvan de eerste twee het laatste in de schaduw stellen, dat is te gedrongen en geeft geen mooie klare beelden als „Najaar”.

En dán vinden we iets dat blijk geeft van 'n mooi gevoelen, dat soms onhandig geuit, toch mooie, breede dingen scheidt. 't Is een Tweegesprek van P. V. van Eyck: de Dichter en de Jonge Vrouw.

'n Tweegesprek in 'n herfstkamer. 't Begin is niet gelukkig, 't heeft iets van een Gijsbrecht van Aemstel, die zijn burecht verlaat, en dát is toch heusch niet de bedoeling.

De morgen is gedaald... Den ganschen langen nacht
Heb ik 't geschenk der slaap vertwijfelend gewacht.

Dat is de toon niet van den dichter en ge hebt eenige moeite de eerste regelen te vergeten, maar dan komt ook belooning, dan komt het goed gevoelde, meegeleefde en hoewel veel fouten zijn te lezen, zult ge er veel moois in vinden.

Zoo is de overgang van vertwijfelende berusting in lichte hoop te bot.

't Is 'n mooi stukje werk, wat veel er in dat gééft, maar geen geheel, geen schepping.

Van Ph. van Ameide gedichten, en weer herfststemming, 't zij grauwe wolkenjachten de herfststemming of diep-blauwe lucht boven sterrend aardrijk, 't is alles herfststemming van de dichters uit de Beweging. Zijn liederen zijn vaak gezocht en niet intens, meest koel bedacht en dan soms nog niet rietmies.

't Beste is de Trage Prins.

Na zooveel poëzie krijgen we een verhandeling van de „ziekte-verzekering” door J. Molenmaker, uitgewerkt en helder gesteld en dan weer een sonnet.

Boeken, Menschen en Stroomingen is altijd wèl te lezen. Daar praat Albert Verwey. Daar leeft de ziel van „de Beweging”. 't Is of men een studeerkamer binnenkomt. Van daar uit wordt de wereld beschouwd, met zéér persoonlijke gevoelens.

Hier hebben we een verhandeling over „Horace” van Corneille en over 't deeltje van de Wereldbibliotheek „Voordrachten over Bouwkunst”. Dan Boekbeoordeeling... en mijn werk is weer volbracht.

'n Mooie maandaflevering, zonder mooi proza, zonder één stuk proza, dat de moeite waard is, maar met goede verzen.

G. N.

HOLLAND-EXPRESS. (Tijdschrift voor Reisverkeer en Gezelschapsleven).

„Een geacht journalist beweerde voor eenige maanden, dat hij niet geloofde, dat nog een tijdschrift te bedenken was, dat in een nog niet vervulde behoefte voorzien zou.

Met alle respect voor het oordeel van den begaafden, scherpzinnigen schrijver, zouden wij toch willen beweren, dat hij zich vergiste en die vergissing bevreedt ons juist bij hem, die blijkbaar zoo gaarne reist. Want juist wie veel reist, en uit eigen waarneming weet hoe gebrekkig de voorlichting van het publiek nog is, die, vermoedelijk zelf elke ervaring met een onevenredig hoog leergeld heeft moeten betalen, moet het gemis voelen van een tijdschrift dat in deze behoefte voorziet”.

Wie de begaafde en scherpzinnige journalist is, die de Redactie van bovengenoemd nieuw tijdschrift, in den aanhef van haar openingsartikel, op het oog heeft, is ons niet bekend; met hem eens zijn wij het slechts ten deele en wel enkel waar hij met die uitlating waarschijnlijk bedoeld heeft te waarschuwen tegen de oprichting van een periodiek, die niet zeker is van een onbezorgd en bloeiend bestaan, hetzij dan voor de algemeen er aan gevoelde behoefte, hetzij om de eraan verbonden medewerkers wier naam of capaciteiten een belangrijken en goed gestyleerden inhoud waarborgen.

Niemand zal het echter ontkennen dat er tot nu toe geen orgaan bestond, dat zich tot hoofddoel stelt het geven van inlichtingen over reizen, het aan de hand doen van reisplannen, en het verstrekken van nuttige wenken als bijvoorbeeld omtrent uitrusting van den toerist. De „Kampioen”, orgaan van den A. N. W. B., voert misschien wel in haar devies het behartigen van toerbelangen in het algemeen, ook buiten die van den wielrijder, maar tot op heden waren de uitingen van dit generaliseeren zijner bemoeiingen nog zeer spaarzaam. Het lijkt ons een open vraag toe of er genoeg reizend publiek in Nederland is om de verschijning van de Holland-Express te motiveeren en indien de onderneming spoedig blijkt te zijn een weinig succesvolle, hetgeen ons niet zou verwonderen, dan laken wij redactie en uitgever om de fout, die zij maakten toen een nauwkeurig zich op de hoogte stellen van de bestaansmogelijkheid van het produkt hunner bemoeiingen vergeten werd.

Want dergelijke fiasco's maken het Hollandsch publiek, toch reeds zoo weinig hoopvol omtrent de kans van slagen eener jonge onderneming op persgebied, nog cynischer en minder geneigd zijn onmisbaren steun te leenen aan welk tijdschrift ook, dat in de toekomst mocht worden opgericht.

Stellen wij echter voorloopig voorop dat de onderneming in kwestie geen onbedachtzame was, dan moeten wij erkennen

dat de eerste aflevering getuigt van smaak en van veelzijdigheid wat betreft de beschreven reizen, verblijven of aanleidingen daartoe.

Wij die van onze drukken van geïllustreerde periodieken op een enkele uitzondering na, niet veel bijzonders gewend zijn en die juist bijv. Engelsche illustratiën om de goede afwerking hunner reproductiën zoo op prijs stellen, ontmoeten in de Holland Express een uitgave die op dat gebied kan wedijveren met haar zusters aan gene zijde der Noordzee.

Het denkbeeld kwam bij ons op dat bijv. de Nederlandsche Alpenvereeniging een tijdschrift als dit moest maken tot haar officieel orgaan. Beide partijen en last not least het publiek zou daar voordeel van kunnen trekken.

Ontvangen Boeken:

PRO & CONTRA. Serie IV. No. 1. „Zionisme”.
BAARN, Hollandia-drukkerij.
HOLLAND EXPRESS. (Tijdschrift voor reisverkeer
en gezelschapsleven). Afl. 1.

Nederlandsch Gymnastiek-Verbond.

Bondsfeest 1908 te Amsterdam.

Het Nederlandsch Gymnastiek-Verbond viert op Zondag 15 Maart a.s. zijn veertig-jarig jubileum, met het houden van eene receptie door het Bondsbestuur, van 2 tot 4 uur, in den Huize „Boers”, Weteringschans te Amsterdam.

Van het Turnblad zal op dien datum eene Feestuitgave verschijnen, waarin wordt opgenomen een historisch overzicht van het Verbond, benevens vele inzendingen van de voormannen op het gebied der lichamelijke ontwikkeling. Tal van foto's verfraaien deze Feestuitgave en verschillende kiekjes, betrekking hebbende op het leven van het Verbond gedurende deze veertig jaren, maken het alleraantrekkelijkst.

De feestviering van het veertig-jarig Bondsjubileum zal gehouden worden met de Pinksterdagen van 6 tot 9 Juni te Amsterdam door een groot vierdaagsch Bondsfeest.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

MIJNBOUWKUNDIGE VEREENIGING.

Gewone vergadering op Vrijdag 13 Maart 1908, 's avonds 8 uur, in Zaal 16 der T. H.

Spreker: de Heer G. J. A. STEEN.

Onderwerp: Exploitatie van Petroleumterreinen,

De Secretaris,
M. H. CARON.

—o—

SCHEEPSBOUWK. GEZELSCHAP „WILLIAM FROUDE”.

Gewone vergadering op Vrijdag 27 Maart 1908, 's avonds 8 uur, in de Loge, Choorstraat 16a.

Spreker: de Heer P. VAN BRAAM VAN VLOTEN.
Ingenieur bij de Marine.

Onderwerp: „Onderwater-kloksignalen”.

De waarn. Secretaris,
H. N. PRINS.

R. K. STUDENTEN-VEREEN. „SANCTUS VIRGILIUS”.

Gewone en Huishoudelijke Vergadering op Dinsdag 17 Maart a.s. in het lokaal Koornmarkt.

Spreker: Pater ERMANN.

Onderwerp: Syllabus en Modernisme.

—o—

THEOSOFISCHE VEREENIGING.

Nederlandsche Afdeeling.

Openbare voordracht op Vrijdag 20 Maart 1908, 's avonds 8 uur, in de Loge, Choorstraat 16a,

door Mevrouw W. Ros—VRIJMAN.

Onderwerp:

Theosofie en de nieuwe stroomingen in het Christendom.

HET BESTUUR DER DELFTSCHE THEOSOFISCHE LOGE.

Na afloop der Voordracht stelt de spreekster zich beschikbaar vragen te beantwoorden.

AGENDA.

DELFT.

Zondag 15 Maart. Stads Doelen. Residentie-Tooneelgezelschap. Matinee 2 uur. Opvoering van: Mamsel Nitouche.

DEN HAAG.

Vrijdag 13 Maart. Muziekzaal Goossen en Swagerman: Invitatie-concert van Clasine van Starrenburg en Simon Snijders; 8 uur.

Ned. Tooneel: Liefde waakt; 8 uur.

Dierentuin: Residentie Tooneelgezelschap: De kwade Huishoudster; 8 uur.

Zaterdag 14 Maart. Fransche Opera: La favorite; 8 uur.

Geb. v. K. en W.: Concert van het Concertgebouw-orkest onder leiding van Willem Mengelberg en met medewerking van Eugène Ysaye; 8 uur.

Zondag 15 Maart. Geb. v. K. en W. Gezelschap Van Lier: Zwarte Griet; 8 uur.

Dierentuin: Residentie Tooneelgezelschap: Marie Antoinette; 8 uur.

Maandag 16 Maart. Geb. v. K. en W. Haarlemsch tooneel: Narciss; 8 uur.

Toussainthuis: Propaganda-avond van den Bond voor Staatspensionering; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 13 Maart. Groote Schouw. Rott. Tooneelgezelschap: $2 \times 2 = 5$; 8 uur.

Zaterdag 14 Maart. Tivoli-Schouw. Ned. Tooneel: De Veroveraar; 8 uur.

Zondag 15 Maart. Tivoli-Schouw. Matinee-concert Max Orobio de Castro; 2 uur.

Circus: Ant. Averkamp's a cappella-koor; 2 uur.

Rotterdamsche Kunstkring. Witte de Withstraat. Tentoonstelling van Hedendaagsche Friesche Kunstnijverheid (meerendeels vervaardigd naar oude modellen). Geopend tot en met 15 Maart.

ADVERTENTIEN.

MAISON HAAS,

CUISINIER,

34 — Koornmarkt — 34.

Uitzending van dagelijksche **DINERS van af 50 en 60 cent**, en van **80 cent**, bij abonnement **70 cent**.

Stereoscoopplaatjes,

uitgegeven door de Neue Photographische Gesellschaft te Berlijn, zijn in ruime keuze ad 15 cent per stuk voorradig in den

Boekhandel J. WALTMAN JR.,
Binnenwatersloot 33.

DELFTSCHE
Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

Voorhanden in den Boekhandel J. WALTMAN JR.,
Binnenwatersloot 33, de verschillende nummers van de

Nederlandsche Handleiding voor de
bezoekers van de Fransche Opera,

als: La Mascotte, Hamlet, Samson et Dalilah, Cavalleria
Rusticana, Roméo et Juliette, Manon, Tannhauser, Lohen-
grin, L'Africaine, La Juive, Les Huguenots, Mignon,
Guillaume Tell, Freischütz, Le Trouvère, Le barbier de
Seville, Aïda, Violetta, Martha, Le roi d' IJs, Faust, Carmen.

Prijs per nummer f 0,25.

Biljarts „t Is-Me-Edso”,

overtreffen ieder ander fabrikaat.

Te bespelen Stations-Koffiehuys.

KRUIF.

VOORHANDEN bij J. WALTMAN Jr.

Boekhandel, Binnenwatersloot,

de TWEEDE DRUK van

**AVONTUREN ALS
STRAATMUZIKANT**

DOOR

J. L. PISUISSE en M. BLOKZIJL.

(NAPHTALIE DE ROSA en JOSEPH PARDO).

Versierd met 23 teekeningen, waarvan de
meesten naar portret van LOUIS RAEMAEKERS
en eenige schaduwbeelden van JAN FEITH.

Sedert jaren is er niets verschenen, dat zoo algemeen
in den smaak van het groote publiek viel, dat zoo gunstig
werd besproken en waarmede men zich zoo geamuseerd
heeft, als met de avontuurlijke reis van deze twee, als
Straatmuzikant verkleede en levende Journalisten.

De eerste Reuzenoplaag was in 3 dagen
geheel uitverkocht.

Prijs in geïll. omslag f 0,90;

in prachtband f 1,25.

Verschenen bij J. WALTMAN Jr. te DELFT,
en door tusschenkomst van elken Boekhandel verkrijgbaar:

LORENZO DE' MEDICI

Uitgave der Maskerade-Commissie, in verband
met het XII^{DE} LUSTRUM van het DELFTSCH
STUDENTENCORPS. :: :: :: :: ::

Prijs: Ingenaaid f 0,60; Gebonden f 1,00.